

Henseende fordærvede Børn, der er Børnehjem, der optage Børn, der have staaet Straffen nær, om de end ikke ere straffede. Jeg tror, at vi maa have alle disse forskellige Klasser af Børnehjem. Men det vil være umuligt at komme nærmere ind paa Enkelthederne, inden Sagen foreligger til almindelig Drøftelse, og vi have faaet flere Erfaringer, end vi nu have. Jeg skal derfor for mit Vedkommende sige, at medens jeg ganske vist tror, at det er en Utopi, at Samfundet helt skulde være i Stand til at forhindre, at Børn blive fordærvede, haaber jeg dog, at mange af de Stakler, der nu blive Forbrydere, maa kunne frelses for Samfundet. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Fyn (H. Holm) og ligeledes med det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), der saa stærkt gjorde gældende, at det private Initiativ burde støttes, at man bør sætte Pris paa det, og at det burde være Hovedsagen. Der er nemlig mange Mennesker, der ere saaledes stillede i Livet, at de føle det som deres Opgave at vie deres Liv til ulykkelige Børns Opdragelse og gøre dette Kærlighedsværk, og de ere sikkert de bedste skikkede dertil. Men ved Siden af de private Anstalter maa vi ogsaa have Statsanstalter, Staten bliver altsaa nødt til at træde til, men saa maa vi erindre, at det kan ikke ske, uden at der anvendes Penge derpaa. Hvordan Fordelingen af Omkostningerne mellem Stat og Kommune skal foregaa, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at der vil kræves et stort Beløb for at gennemføre denne Sag, som den skal gennemføres. Det vil fremdeles være nødvendigt at skabe et virksomt Tilsyn med disse Plejehjem. Jeg kan kun sige, at det vil være mig overordentlig kært, om man fra de forskellige Sider i Rigsdagen kunde samles om at støtte Ministeriet med at faa gjort, hvad man mener at kunne blive enig om at gøre paa dette Tidspunkt for denne vigtige Sag.

Ordføreren for Forespørgerne (A. Christensen): Denne Sag har, som man ogsaa efter dens Natur kunde vente, mødt en venlig Stemning hos alle Partier her i Salen, men de to ærede Ministre, til hvem Forespørgslen er rettet, have taget Sagen paa en noget forskellig Maade. Den ærede Kultusminister har givet Sagen ubetinget Tilslutning og lovet at fremkomme med et Lovforslag i den omspurgte Retning, dog, som det fremgik af hans Foredrag, under

Samvirken med Justitsministeren. Den ærede Justitsministers Stilling var ikke saa uforbeholden, som man kunde have ventet, i alt Fald har jeg af den ærede Ministers Tale modtaget det Indtryk, at han ikke var særlig stemt for at fremkomme med Reformforslag af nogen indgribende Natur om denne Sag, og jeg skal sige, hvorfor jeg fik dette Indtryk. Den ærede Minister nægtede vel ikke rent ud at fremkomme med et Forslag, men hvad jeg sigter til, er, at han, saa vidt jeg forstod ham, frakendte den Kommission, som en Gang med ministeriel Bemyndigelse var bleven nedsat, og som bestod af de bedste og sagkyndigste Kræfter, der kunde findes, Sagskundskab i visse meget vigtige Forhold. Da Talen var om at hæve Grænsen for den kriminelle Lavalder, bemærkede den ærede Justitsminister, at man ikke kunde gaa den Vej, som Kommissionen vilde, eller støtte sig til Kommissionens Motiver i den Henseende, thi Kommissionen var — Ordene lode vist saaledes — inkompetent og usagkyndig paa disse Omraader. Det lyder noget mærkeligt, at en Regeringskommission, der nedsættes om saa vigtige Forhold, kommer til at bestaa af Mænd, der ere inkompetente og usagkyndige, og naar vi se hen til Kommissionens Sammensætning og se, at der blandt Juristerne var Mænd som Birkedommer Oldenburg, Borgmester Jacobi og Professor Torp og blandt Skolemændene Folk som Forstander Budde og Christensen fra Ordrup med flere dygtige Kræfter, lyder det noget mistroende, at den skulde have været ude af Stand til at skønne om et saa vigtigt Spørgsmaal som det om kriminel Lavalder. Der er meget, der taler for, at disse Mænd have været kompetente og haft rigtig god Forstand paa den Ting, de gaved sig af med. Jeg kan ikke give min Tilslutning til den Fremstilling, den ærede Justitsminister gav, hvorefter Tilregnelighedsbetingelserne i Straffeloven skulde være et organisk, sammenhængende Hele, der ikke kunde udstykes saaledes, at man gav Straffrihed til Børn, uden samtidig at reorganisere de Bestemmelser, der ere givne angaaende Taaber, sindssyge og frygtagtige, der ere under Paavirkning. Jeg kan nemlig med den bedste Vilje ikke se rettere, end at Børn i den Alder og med den Udvikling, hvorom der er Tale, skulde opdrages og ikke straffes, men at deres Straffrihed ikke har det mindste at gøre med Taabers, sindssyges og frygtagtiges Tilregnelighed. Naar nu altsaa den ærede Justitsminister